

บทที่ 201

สถานการณ์สืบสวน

ศาลบรรพบุรุษยังคงซ่อนตัวเงียบอยู่กลางป่า เผยเหลี่ยมมุมชายคาให้เห็นเพียงรำไร ทว่าไม่นานความเงียบก็ถูกทำลายลงด้วยเสียงฝีเท้า คิษย์สำนักเมฆาเขียวกลุ่มใหญ่กำลังรุดหน้ามาทันที

มองจากไกลๆ ทุกสิ่งทุกอย่างคล้ายยังคงเหมือนเดิม แต่เมื่อเดินพ่นดงป่า ไม่ว่าจะป็นคิษย์ตอยทะเลเมฆาที่เต็มไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ หรือ ชูหูซึ่งกำลังร้อนใจดุจไฟแผดเผา ต่างตะลึงหยุดชะงัก

ทั้งนี้เพราะสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อันเป็นที่เคารพบูชาของคิษย์สำนักเมฆาเขียว บัดนี้มีแต่ความพินาศ เศษไม้หักกระจุยกระจายเกลื่อนพื้น ประตูทางเข้าถึงกับพังล้มลงมาทั้งแถบ แม้แต่บานประตูสีแดงยังแหลกเป็นชิ้นๆ จนแทบจำแนกเค้าเดิมมิได้ กลายเป็นช่องว่างน่าเกลียดใหญ่เบือเริ่มอยู่ตรงเบื้องหน้าของทุกคน

หน้าต่างทุกบานถูกพลังมหาศาลกระแทกหลุดออกจากกรอบ กลายเป็นช่องโหว่ใหญ่บ้างเล็กบ้าง ศาลบรรพบุรุษที่โอบอ้อมเกรงขามบัดนี้กลายเป็นอาคารที่มีแต่รูลุปรุน เห็นแล้วชวนลึงเวเซใจ

"ปู่!"

8 กระบี่เทพสังหาร 9

ซูหฺรูได้สติเป็นคนแรก ตะโกนเรียกพร้อมทั้งพุ่งปราดเข้าไปโดยไม่สนใจว่าทำไม่อยู่ดี ๆ ศาสดาบรรพบุรุษจึงตกอยู่ในสภาพยับเยินเช่นนี้ ด้วยหวังว่าจะพบเห็นสามีสู้ดที่รัก นักพรตหญิงสวยเยวีย ผู้อาวุโสหยาง ผู้เฒ่าฟันและคนอื่น ๆ ต่างก็ทยอยกันติดตาม

ภายในศาลสภาพแทบจะเหมือนกับตัวอาคารคือถูกทำลายยับเยิน บรรยากาศน่าเกรงขามที่เคยมีมลายหายสิ้น พื้นหินเรียบแน่นหักกระจุย แจกัณกระเบื้องเคลือบขนาดใหญ่แตกละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไม่เว้นแม้แต่จุดที่ทุกคนให้ความเคารพบูชาสูงสุดซึ่งก็คือแท่นวางป้ายวิญญาณโต๊ะบูชาขนาดใหญ่ถูกพาดหักเป็นสองท่อน ป้ายวิญญาณของเหล่าปรมาจารย์ทุกยุคทุกสมัยหล่นกระจายเกลื่อนกลาด ล่ำรวด้วยตาคร่ำวว มีจำนวนไม่น้อยที่ถูกพลั้งลิกลับพาดหักเป็นสองท่อน

แต่นอกจากเศษหินเศษไม้กระจายเกลื่อน กลับไม่พบเห็นใครแม้แต่เงา ซูหฺรูหน้าซีด ร่างโงเงงจะล้ม สวยเยวียรีบสะอึกกายเข้าไปพยุง กระซิบปลอบโยนก่อนหันไปถามเซียวอวี่ไฉนที่ติดตามมาด้วย

"เกิดอะไรขึ้น แล้วศิษย์พี่เจ้าสำนักเล่า"

เซียวอวี่ไฉนหน้าถอดสี จนบัดนี้แววตั้นตะลึงยังไม่จางหาย ตอบว่า

"เรียนอาจารย์อา ตอนศิษย์มาถึงสภาพก็เป็นเช่นนี้แล้วขอรับ ส่วนอาจารย์ผู้มีพระคุณ ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมาที่แทบจะปิดด่านเก็บตัวอยู่แต่ในนี้ ศิษย์คิดไม่ออกจริงๆ ว่านอกจากที่นี่แล้วท่านผู้เฒ่าจะไปทีใด"

แววตักังวอลในดวงตาสวยเยวียรุนแรงขึ้น ขณะที่อ้าปากจะพูดก็มีเสียงครางเบาๆ ดังแทรก หลายคนในที่นั้นเป็นผู้มีพลังฉานลึกล้ำ จึงไต่ยึนในทันที

"มีคน"

ผู้อาวุโสหยางจำแนกได้ว่าเสียงนั้นดังมาจากใต้โต๊ะบูชาที่ถูกผ่าเป็นสอง แหวตซูหฺรูรูปความคาดหวึง ยึดกายขึ้นจากการพยุงของสวยเยวีย ร้องถามว่า

"ปู่ อี้ เป็นท่านไฉหรือไม"

ศิษย์จำนวนหนึ่งวิ่งไปช่วยกันพลิกโต๊ะซึ่งมีทราบว่าตกทอดมาจาก

ยุคใด ทำจากไม้อะไร เพราะทั้งใหญ่ทั้งหนาหนัก พวกมันแม้จะมีพลังผาน
อยู่บ้าง แต่ก็ยังถึงกับเหวี่ยงแตกกว่าจะพลิกขึ้นได้

ปรากฏว่าข้างใต้มีร่างร่างหนึ่งนอนคว่ำอยู่ กำลังส่งเสียงครวญคราง
เบาๆ พอดี ทุกคนดีใจวิ่งเข้าไปดู แต่ก็ต้องตกตะลึงคาดไม่ถึงเพราะมิใช่
เถียนบู๊อิ้วหรือนักพรตเต๋าเสวียน หากแต่เป็นศิษย์ต๋อยเคี๋ยม้งกรหลินจิงอวี่
ที่เฝ้าศพอยู่ในศาลามาตลอดระยะนี้

มันนอนคว่ำ ครึ่งร่างถูกเลือดย้อมแดงฉาน เห็นได้ชัดว่าได้รับบาดเจ็บ
หนักซ้ำอาการยังคงจะหนักอีกด้วย และตอนนี้คล้ายหมดสติไปแล้วเพราะ
ไม่ตอบสนองต่อเสียงเรียก

สีหน้ายินดีของซูหุหายไป แทนที่ด้วยความกังวลร้อนใจกว่าเดิม
ส่ายเยวี่พยายามปลอบโยนสุดกำลัง ผู้อาวุโสหยางกวาดตาสำรวจความ
เสียหายด้วยใบหน้าเขียวคล้ำ ศาลบรรพบุรุษจัดเป็นหนึ่งในสถานที่สำคัญของ
สำนัก แทบจะเทียบเท่ากับถ้ำจันทร์มายาเลยก็ว่าได้ บัดนี้กลับตกอยู่ในสภาพ
พินาศย่อยยับซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และที่สำคัญกว่านั้นคือ
บุคคลสำคัญที่สุดของสำนักสองคนยังมาหายตัวไปด้วย

"ศิษย์หลานเซียว"

ผู้อาวุโสหยางถามเซียวอี่ไฉ

"เจ้าแน่ใจหรือว่าศิษย์พี่เจ้าสำนักอยู่ที่นี้"

เซียวอี่ไฉมองหลินจิงอวี่ที่บัดนี้สลบแน่นิ่งไปแล้ว สีหน้าเริ่มเอือม
ขึ้น ครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนตอบ

"ขอรับ ระยะนี้อาจารย์ผู้มีพระคุณมักหมกตัวอยู่แต่ในศาล ยามศิษย์
มีเรื่องต้องรายงานหรือสอบถามก็จะมาที่นี่ตลอด"

ผู้อาวุโสหยางรู้สึกว่ารุ่นสืบสน ไม่ทราบว่าจะควรทำเช่นไรดี เซียวอี่ไฉ
กระแอมคำหนึ่งก่อนเดินเข้าไปกระซิบกระซาบ

"อาจารย์อาหยาจ เรื่องนี้ไม่สมควรถ่วงนาน การให้ศิษย์น้องมากมาย
เห็นสภาพศาลบรรพบุรุษถูกทำลายย่อยยับมิใช่เรื่องดี ยิ่งกว่านั้นจากที่
อาจารย์อาซูหุบอกเล่า ระหว่างอาจารย์กับอาจารย์อาเถียนคล้ายมีความลับ

10 กระบี่เทพสังหาร 9

อะไรบางอย่าง และน่าจะเกี่ยวพันถึงเรื่องที่เกิดขึ้นที่นี่ด้วย ดังนั้นสมควรให้ทุกคนถอยออกไปก่อน แล้วพวกเราค่อยคิดค่อยตัดสินใจกันอีกที"

ผู้อาวุโสหยางได้สติ รีบพยักหน้าหงึกๆ อย่างเห็นด้วย

"เรื่องพวกนี้ข้าไม่สะดวกที่จะลงมือ ศิษย์พี่เจ้าสำนักไว้ใจเจ้ามาตลอด ปกติก็ให้เจ้าเป็นคนจัดการทุกสิ่งทุกอย่าง เช่นนั้นก็ยกให้เจ้าตัดสินใจเถอะ!"

พูดจบก็ส่ายหน้าถอนใจ เดินไปหาผู้เฒ่าพัน ปรีक्षाหารือกันเบาๆ

เซียวอี่ไฉนพยักหน้าหันไปประกาศเสียงดังกังวาน

"อาจารย์อาและศิษย์น้องทุกท่าน ที่ศาลบรรพบุรุษมีสภาพเช่นนี้น่าจะเป็นฝีมือของคนนอกที่ลอบบุกเข้ามา พวกเรามีอาจนิ่งเฉยดูตาย แม้จะเป็นการวิวหายล้อมคอกก็ต้องทำ"

ถึงตรงนี้ก็หันไปสั่งการศิษย์น้องในสังกัด

"ศิษย์น้องฉัน นำกำลังคนสืบคนปิดล้อมศาลบรรพบุรุษไว้ ไม่ว่าใครก็ห้ามเข้า เพื่อว่ายังมีศัตรูซ่อนตัวอยู่ หากพบก็ให้รายงานข้าทันที"

ชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่งเดินออกมาจากกลุ่มศิษย์สังกัดคอยทะเลาะเมฆา ประคองมือรับคำสั่ง

"ขอรับศิษย์พี่"

พูดจบก็หันไปเลือกคน ครบจำนวนก็เดินนำขบวนออกไป

บรรยากาศภายในศาลค่อยสงบลง มีแต่เสียงเซียวอี่ไฉนสั่งการ แม้ข้างๆ ยังมีผู้อาวุโสลำดับรุ่นสูงกว่าอยู่หลายคน แต่ดูเหมือนมันต่างหากจึงจะเป็นแกนนำสำคัญของสำนัก

เซียวอี่ไฉนสั่งการต่อ

"ศิษย์น้องนาง"

"ขอรับ"

คนที่เดินออกมาเค้าน้ำเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว กลับเป็นคนทีพาจางเสี่ยวผาน กับพวกศิษย์พี่ของมันขึ้นคอยทะเลาะเมฆาร่วมงานประลอง และเป็นผู้ประลองกับซ่งต้าเหรินในงานประลองเจ็ดสังกัด...นางเจี้ยน

เซียวอี่ไฉนสั่งว่า

"ศิษย์น้องนาง ตอนนี่เรื่องสำคัญที่สุดคือหาตัวอาจารย์ผู้มีพระคุณให้พบ หากมีท่านผู้เผ่าควบคุมบัญชาการ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นพวกเราไม่ต้องกลัว ที่นี้แม้จะเกิดการต่อสู้ แต่ด้วยพลังฉานของท่านอาจารย์ ชำมันใจว่าไม่มีมารอุปาทวีตนใดสามารถทำร้ายท่านได้ เจ้านำกำลังคนแปดสิบ...ไม่ ยิ่งมากเท่าไรยิ่งดี นำกำลังไปหนึ่งร้อยห้าสิบ ค้นหาตั้งแต่ยอดดอยลงไป ทั้งหน้าดอยหลังดอยก็ค้นให้ทั่วอย่าได้ละเว้น"

นางเจียนมีสีหน้ากังวลเพราะฟังออกว่าเซียวอู่โจงุดครั้งแรกเสียน่าฟัง แต่ครั้งหลังต่างหากที่สำคัญ จึงไม่รีรอซักช้า นำพากำลังคนไปทันที แต่ดูจากจำนวนคล้ายยังไม่พอ คิดว่าต้องไประดมต่อที่หน้าดอย

พอคนกลุ่มใหญ่จากไปแล้ว ศาลบรรพบุรุษก็ว่างโล่งขึ้นถนัดตา เหลือเพียงเหล่าผู้อาวุโสและเซียวอู่โจงุด ศิษย์รุ่นเยาว์ก็มีเพียงเหวินหมิ่นที่ติดตาม สุยเยวี่และหลินจิงอวี่ที่นอนสลบไม่ได้สติแคลงคน

เซียวอู่โจงุดอนใจยาว หันไปคารวะเหล่าผู้อาวุโส

"อาจารย์อาทั้งหลาย วันนี้เกิดเรื่องใหญ่ ศิษย์ต้องตัดสินใจดำเนินการตามจังหวะของเหตุการณ์ หากมีจุดใดบกพร่องไม่เหมาะสม ขออาจารย์อาทุกท่านอภัยให้ด้วย"

ซูหูกับสุยเยวี่ไม่ว่าอะไร ผู้อาวุโสหยางก็พยักหน้าชมเชย

"ศิษย์หลานเซียว ไม่ต้องถ่อมตัว ที่เจ้าจัดการไปก็ดีแล้ว แล้วคนเผ่าอย่างพวกเราต้องทำอันใดหรือไม่ เจ้าวามาตามสบาย มิต้องเกรงใจ"

เซียวอู่โจงุดกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ตอนนี้เรื่องราวเป็นอย่างไรยังไม่แน่ชัด เสียตายที่ศิษย์น้องหลินยังไม่ได้สติ มีอาจสอบถามเอาความจริงได้ เพราะตอนนั้นมีมันคนเดียวที่อยู่ในเหตุการณ์ ดังนั้นขอเชิญอาจารย์อาทั้งหลายกลับไปก่อน เพื่อว่าอาจต้องเตรียมการภายในสังกัดตนเองเช่นกัน เพราะเกิดเหตุการณ์ผิดปกติเช่นนี้พวกเราคงต้องระมัดระวังกันให้มาก"

ทุกคนต่างขมวดคิ้วนี้หน้าท่าทางหนักใจ ซูหูหลังได้รับการปลอบโยนจากสุยเยวี่ก็ค่อยๆ เยือกเย็นขึ้น ถึงอย่างไรเถียนบู้อี้ก็ไม่อยู่ที่นี้ แม้จะ

12 กระบี่เทพสังหาร 9

เป็นห่วง แต่ก็ยังมีความหวังอยู่ จึงไม่กลัดกลุ้มกระวนกระวายเหมือนเช่น
ในตอนแรก ขณะฟังเซียวอี่ไฉ่ลังการนางก็เอาแต่ภาวนาให้สามีปลอดภัย

แล้วจู่ๆ นางก็อุทาน สายตาจ้องร่างหลินจิงอวีบนพื้น

"เฮ้ะ!"

ลุ่ยเยวี่ถามอย่างสงสัย

"มีอะไรหรือ"

ซูหู่ชี้พกลางตอบ

"ดูที่มือมัน"

ทุกคนมองตามเป็นตาเดียว เซียวอี่ไฉ่เดินไปพลิกตัวหลินจิงอวีขึ้น
พบว่าในมือขวาซึ่งถูกตัวทับไว้อีกทียึดจับแผ่นไม้ยาวๆ สีดำไว้อยู่แผ่นหนึ่ง
จะดึงออกมาดูกลับดึงไม่ออก คิดไม่ถึงว่าหลินจิงอวีแม่สลบแต่กลับกำ
แผ่นไม้นี้ไว้แน่น

คือทุกคนยับยั้งด้วยความสงสัย ผู้อาวุโสหยางเดินไปหยุดยืนดูแล้วโพล่ง
ขึ้นว่า

"เป็นป้ายวิญญาณป้ายหนึ่ง!"

ลุ่ยเยวี่พยักหน้า

"ถูกต้อง เป็นป้ายวิญญาณป้ายหนึ่ง"

เซียวอี่ไฉ่ต้องออกแรงอยู่สักพักจึงดึงป้ายวิญญาณออกจากมือหลินจิงอวี
ได้สำเร็จ ทุกคนลือมวงเข้าไปดูด้วยนึกสงสัยว่าแม่จะตกอยู่ในเหตุการณ์
น่าระทึกขวัญ แต่หลินจิงอวียังปกป้องป้ายวิญญาณนี้ด้วยชีวิต แสดงว่าต้อง
มีความสำคัญสำหรับมันอย่างใหญ่หลวง มิคาดพอเห็นชัดทุกคนก็ต้องตะลึง
มองหน้ากันอย่างงงๆ

ป้ายวิญญาณนั้นแม้จะทาสีดำ และมีขนาดเท่าป้ายวิญญาณอื่นๆ แต่
บนผิวหน้าที่นับว่าเสร็จสมบูรณ์กลับว่างเปล่าไร้ตัวอักษร

ถึงกับเป็นป้ายวิญญาณที่ไร้ชื่อป้ายหนึ่ง!

มันถูกนำมาวางในศาลบรรพบุรุษเพื่อเซ่นไหว้ดวงวิญญาณของผู้ใด

ในเมื่อนำมาวางแล้ว ทำไมจึงไม่เขียนชื่อ

การที่หลินจิงอวี๋หว่งพะวงป้ายวิญญาณนั้นแม้ว่าลึนสติก็ยังไม่ยอม
ปล่อยบงบอกความหมายอันใด

คนสลบไปแล้ว แต่กลับทิ้งความสงสัยให้รบกวณจิตใจผู้คน

ชายแดนใต้ ลิบหมื่นขุนเขา ถ้ำสยบมาร

ตำนานเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดยิ่ง ก่อนอื่นคำว่าตำนานคล้ายจะมีความหมายว่าไม่จำเป็นว่าจะต้องเชื่อถือได้ แต่เป็นเพราะเหตุผลบางอย่าง เรื่องราวจึงถูกถ่ายทอดสืบต่อกันมา จะเป็นการถ่ายทอดจากปากสู่ปาก หรือมีคนจดบันทึกไว้แล้วตกทอดมายังอนุชนรุ่นหลังก็ได้ แต่ตำนานที่เล่าสืบต่อกันปากสู่ปาก พอผ่านไปนานเข้าเนื้อหาจะค่อยๆ ผิดเพี้ยน เรื่องและบุคคลจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงเป็นอีกโฉมหนึ่ง ภายใต้การปรุงแต่งของผู้เล่าและการบดกร่อนของกาลเวลา ยังมีใครจำได้ถึงความจริงที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น และยังมีใครมาสนใจ

ดังนั้นตำนานจึงกลายเป็นนิทานพื้นเมืองไปโดยปริยาย ก็เหมือนกับการที่รูปโฉมของผู้คนค่อยๆ เปลี่ยนไปตามกาลเวลา

พันปีหมื่นปีให้หลัง โลกจะยังจดจำได้อีกหรือ

ลมเย็นเยือกคล้ายสงบลงแล้ว จะกระโชกรุนแรงก็แต่เฉพาะบริเวณนอกถ้ำเท่านั้น แต่ภายในอันมืดมิด ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเงียบวังเวง

ที่นี่คือจุดลึกสุดของถ้ำซึ่งก็คือจุดที่เฮยมุซิงของวิเศษจากห่าเผ่ามาทำการชุบชีวิตเทพอสูร เพียงแต่บัดนี้พลังปีศาจที่เคยฮือโหมสาดซัดกลับหายลับไร้ร่องรอย เหลือแต่เพียงความเงียบและเสียงหอบหายใจดังแทรกเป็นระยะๆ

เสียงนั้นดังมาจากก้นถ้ำ เป็นเสียงหายใจของสัตว์ขนาดใหญ่ แล้วจู่ๆ ก็มีประกายสีแดงเข้มเรืองวาบขึ้นในความมืดซึ่งดูเหมือนจะมีแต่ความว่างเปล่า

เสียงหอบหายใจเปลี่ยนเป็นเสียงคำรามขู่ว่า เจ้าสัตว์ตัวนั้นแม้จะบังเกิดความกระวนกระวายจนถึงกระทั่งเข้าชั้นหวาดกลัว แต่ยังไม่ยอมเขี้ยวเคี้ยวฟัน

14 กระบี่เทพสังหาร 9

คำรามใส่ประกายสีแดงนั้นอย่างดุร้าย

แต่คล้ายมันจะได้รับการปลอบโยน จึงค่อยสงบเสียงลงจนเงียบหายไป
ไปในที่สุด ถ้ากลับคืนสู่ความเงียบ มีเพียงประกายสีแดงแปลกๆ ที่ยัง
วูบวาบอยู่ในความมืด

เสียงเสนาะเพราะหูแต่ไร้ซึ่งอารมณ์ของสตรีนางหนึ่งแปรยขึ้น

"เทาเที้ยของเจ้าคล้ายจะเกลียดชังหน้าข้ามาตลอด"

ฟังจากเสียงสะท้อน คล้ายบริเวณนั้นจะมีพื้นที่กว้างใหญ่ยิ่ง และ
ต้นเสียงก็อยู่หลังประกายสีแดงเข้มนั่นเอง

มีเสียงหัวเราะเบาๆ

"ไม่ต้องไปสนใจ มันไม่เคยชอบชู้หน้ามนุษย์มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว"

สตรีนางนั้นแค้นเสียงขึ้นจุก

"อะไรกัน มันเห็นข้าเป็นมนุษย์ไปแล้วรี"

มีเสียงดังพริบ เบื้องหน้าประกายสีแดงเข้มพลันปรากฏเปลวไฟขึ้น
กองหนึ่ง ที่แท้เป็นกระถางไฟที่มีลักษณะเก่าโบราณ สนิมขึ้นประปราย มี
แท่นรองสามขา ไม่ทราบว่าเป็นของที่มีอายุเก่าแก่เพียงไรแล้ว แต่ไฟที่ลุกอยู่
ในนั้นยังคงมีประกายสดใส เช่นเดียวกับชุดลีสตที่อยู่ด้านหลัง

เป็นชุดผ้าไหมลีสตไสยงัก

เทพอสูร!

มันนั่งบนพื้น เอนตัวพิงแท่นศิลา แสงไฟจากกระถางเผยให้เห็น
เค้าหน้าได้วูบวาบ ดูไปยังคงงดงามมีเสน่ห์ เพียงแต่ขีดเขี้ยวต่างกับตอนที่
เพิ่งฟื้นคืนชีพใหม่ๆ จะบอกว่าขีดเหมือนศพก็ไม่เกินเลย

ข้างกายมันคลอเคลียด้วยเทาเที้ยซึ่งขณะนี้อารมณ์ลึกลับ กำลังเบิกตาโต
ปานกระดิ่ง แลยะเขี้ยวคำราม จีบจ้องประกายสีแดงเข้มซึ่งบัดนี้ถูกเปลวไฟ
ในกระถางข่มจนหมดประกายอย่างไม่ประสงค์

สีหน้าเทพอสูรแม้ไม่ตึง แต่ท่าทางกลับสงบเยือกเย็นยิ่ง กระทั่งที่
มุมปากยังประดับรอยยิ้มบางๆ ขณะย่อนถามว่า

"เจ้าฝึกถนนานนับพันปีมิใช่เพราะอยากเป็นมนุษย์หรือกรี้ ข้าว่า

เจ้าสมควรวดีใจจึงจะถูก"

ไม่มีเสียงตอบ แต่ประกายสีแดงกลับเคลื่อนไหว

เทาเทียตื่นตัวฉับไว ปากคำรามขู่ฮึ่มฮั่ม

ประกายสีแดงเคลื่อนไหวช้าๆ ที่มุ่งหน้าคือจุดที่เทพอสูรนั่งอยู่ เทาเทีย
ส่ายเซี้ยวดูร้าย ขยับหมายจะลุกขึ้น แต่มือข้างหนึ่งยื่นมาตบหัวเบาๆ มัน
จึงต้องชะงัก

เทพอสูรดึงมือกลับ หันไปมองประกายสีแดงซึ่งขณะนั้นลอยข้าม
กระถางมาจนถึงเบื้องหน้า จับจ้องมาราวกับดวงตาข้างหนึ่ง

เทพอสูรถามเสียงกลัวหัวเราะ

"ข้ากับเจ้ารู้จักกันมาไม่ต่ำกว่าพันปี แม้พูดไม่ได้ว่าเป็นเพื่อนตาย แต่
ก็นับว่าเป็นสหายเก่ากัน หน้าข้าตอนนี้ข้ายังบาดเจ็บสาหัส โจนจึงต้องระแวง
กันถึงเพียงนี้"

ประกายสีแดงกะพริบวูบวาบก่อนลอยกลับสู่ที่เดิม การเคลื่อนไหวอัน
รวดเร็วก่อให้เกิดแรงลมพัดใส่ไฟในกระถางไหววูบ รอบบริเวณมืดมิดไปชั่วขณะ
ก่อนกลับคืนสู่สภาพเดิม พร้อมกับประกายสีแดงก็ได้หายไป

เสียงราบเรียบเย็นชาดังขึ้นอีกครั้ง

"ข้าไม่เชื่อใจเจ้า พอๆ กับที่เทาเทียของเจ้าไม่เชื่อใจข้านั่นแหละ"

เทพอสูรเปล่งเสียงหัวเราะดังลั่น

"ฮ่าๆ ตี พูดได้ดี แต่ข้ากลับไม่เข้าใจว่าในเมื่อเราสองไม่ไว้ใจซึ่งกัน
และกัน แล้วทำไมคราวนี้เจ้าถึงอยากจะช่วยข้า"

สตรีนางนั้นตอบ

"เพราะสิ่งที่ข้าต้องการมีเพียงเจ้าเท่านั้นที่ให้ได้"

เทพอสูรหัวเราะหึๆ

"ก็คือภาพน่าเกลียดที่สลักอยู่บนพื้นและผนังในถ้ำนี้กระมัง"

มันโบกมือไปรอบๆ แม้อรอยยิ้มยังอยู่ แต่ความเหนียวล้าบนใบหน้า
กลับคล้ายกดลึกขึ้น

เปลวไฟในกระถางพลันลุกโชน ส่งเสียงดังเปรี้ยะๆ ลามเลียขยายใหญ่

16 กระบี่เทพสังหาร 9

กว่าเดิมหลายเท่าตัว ทำเอาทิวบริเวณสว่างไสว อุณหภูมิก็เปลี่ยนเป็นร้อนฉ่ำขึ้นอย่างฉับไว แต่ไม่ว่าจะเป็นเทพอสูร เทาเทีย หรือสตรีที่ซ่อนตัวอยู่ในความมืดกลับไม่รู้สึกรู้สา

เปลวไฟยังคงขยายลามเสียไปในความมืดราวกับมีชีวิต แม้แต่รูปร่างยังเริ่มเปลี่ยนจนมีลักษณะคล้ายมังกรตัวหนึ่ง

สตรีในความมืดจับจ้องมังกรไฟที่ค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้นอย่างช้าๆ ปากได้กลับอย่างแหลมคม

"แต่ภาพน่าเกลียดเหล่านี้ก็สามารถกักตัวเจ้าไว้ได้ไม่นานกาลเลยมิใช่รี"

เทพอสูรยิ้ม หากแยกแยะไม่ออกว่าเป็นรอยยิ้มขมขื่น เย้ยหยัน หรือว่าเอ็นช...

ขณะเดียวกันเปลวไฟในกระถางก็พ่นตัวเป็นมังกรไฟเสร็จสิ้น กำลังแหงนหน้ากางเล็บแสบๆ เขี่ยคำรามอยู่ในความมืด

คลื่นความร้อนพลังถึงโถมออกจากทุกทิศทุกทางราวกับคลื่นยักษ์ที่มุ่งร้ายหมายทำลายล้างทุกสิ่งซึ่งขวางหน้า หลังทะเลเพลิงวูบผ่านไปแล้วพื้นรอบตัวกระถางค่อยๆ เรืองแสงขึ้นเป็นภาพสลักสีภาพ ลายเส้นหยาบไม่ละเอียด สีแดงฉานดูเจือต เป็นรูปมารหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวสีตนอีกอึดใจให้หลัง เหนือกระถางและบนผนังถ้ำทั้งซ้ายขวาก็เรืองรองขึ้นด้วยภาพสลักอีกสีภาพ รายละเอียดส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน

ภาพวาดทั้งแปดนี้เหมือนภาพที่กุยสีเห็นในแท่นบูชาไฟศักดิ์สิทธิ์ของหุบเขากรุ่นกำยานไม่ผิดเพี้ยน

พฤษะเพลิงอาคมแปดมาร!

บทที่ 202

เจ็บซ้ำ

คลื่นความร้อนแผ่กระจายไปตามพื้นอันกว้างโล่งระลอกแล้วระลอกเล่า มังกรไฟตัวนั้นแสบเยาะเขี้ยวกางเล็บ รูปโฉมดูร้ายอัปลักษณ์ แต่มิได้ขยายขนาดขึ้นอีก คล้ายกับว่าสภาพที่เห็นก็คือขีดจำกัดของมันแล้ว แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้นความร้อนที่เกิดขึ้นก็ยิ่งแผดเผาพื้นหินแกร่งแตกเป็นลายงา ส่วนตัวกระดางไฟที่ดูเก่าทรมูโรทั้งกลับมิได้รับผลกระทบแต่อย่างใด

เปลวไฟที่ลุกโชนสะท้อนอยู่ในดวงตาเทพอสูร ราวกับสองตานั้นกำลังลุกไหม้

สุดเขตของเปลวไฟ สตรีนางนั้นกล่าวปนหัวเราะ

"พลังเวทของเจ้าไม่ได้เรื่องแล้วจริงๆ หรือว่าจงใจหลอกข้า แม้จะบอกว่าพยุหะชุดนี้ไม่มีกระจกอักคีมาขับเคลื่อน แต่อานูภาพของมันไม่ได้มีเพียงแค่นี้หรอก"

ใบหน้างามล้ำของเทพอสูรเรียบเฉยขณะตอบ

"ในเมื่อเจ้าระวางข้าถึงเพียงนี้ ข้าก็ยิ่งเลอะเลือนไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดเจ้ายังจะคิดมาช่วยเหลือข้าอีก"

สตรีนางนั้นแค้นเสียงตอบ

18 กระบี่เทพสังหาร 9

"หึ ข้ามิใช่บอกเจ้าแล้ววี ประการแรกก็เพื่อพฤษะพิศดารของเผ่า เวทโบราณ ประการที่สองก็เพราะข้าไม่ชอบชู้หน้าเจ้าเผ่าอ้อหัลันนั้น"

เทพอสูรยิ้มน้อยๆ คล้ายไม่นำพาคำพูดของนางมาใส่ใจ กล่าวว่

"ถึงแม้วันอ้อหัลันจะผิดสัญญา แต่จะว่าไปแล้วข้าเองก็ไม่เคยเชื่อใจ มันจริงๆ จังๆ วันนั้นหากข้าเป็นฝ่ายชนะศึกบนเขาเมฆาเขียว มันจะต้องไม่กล้าทำเช่นนี้แน่ เรื่องโยนหินใส่บ่อช้ำนี่เป็นเรื่องที่มนุษย์ส่วนใหญ่ชอบทำกัน อยู่แล้วมิใช่รี"

คราวนี้เสียงที่ตอบมาตจะเยาะ

"น่าเสียดายที่มันไม่รู้ว่เจ้าข้าไม่ตาย"

แวตากลุ่มลิกของเทพอสูรเพ่งมองความมืดด้านหลังเปลวไฟ แต่แม้เปลวไฟจะลุกโชน กลับไม่อาจส่องบริเวณนั้นให้สว่างได้

"เจ้าจะว่อย่างไรหากข้าบอกว่าตอนนี้ข้าสามารถถูกฆ่าให้ตายได้แล้ว"

มันไม่ละสายตาจากความมืด มุมปากยังประดับรอยยิ้มที่คล้ายจะทำท่ายู่หลายส่วน

สตรีนางนั้นเงียบกริบ ภายในถ้ำมีเพียงเสียงไฟลุกไหม้เท่านั้น แต่ไม่ทราบว่ทำไม เทียบกับตอนแรกที่ไม่มီးเสียงอะไรเลยกลับยิ่งเงียบส้งัดเหมือนความตาย

ไม่ทราบว่ผ่านไปนานเท่าไร เทพอสูรปล้นถามขึ้น

"พวกเราสู้จักกันมานานเท่าไรแล้ว"

สตรีนางนั้นตอบ

"จำไม่ได้ ตอนนั้นข้าเพิ่งจะสำเร็จฉนวนใหม่ๆ พลาดปลั้งบุกเข้ามาที่นี้ แต่ขอถามหน่อย ทำไมตอนนั้นเจ้าจึงให้ความสำคัญกับข้านักเล่า"

เทพอสูรยิ้ม ก้มหน้าลงซ้ๆ ความเหน้อยล้าบบใบหน้าคล้ายเพิ่มทวี

"ตอนนั้นแม้ข้าจะไม่ไซ่มมนุษย์ แต่ก็ทนความเงียบเหงามาได้"

สตรีนางนั้นเงียบไปพักใหญ่ เหมือนตื่นตกใจก่อนถาม

"วันนี้ทำไมเจ้าดูแปลกๆ ก่อนหน้านี้เจ้าไม่เคยพูดเรื่องแบบนี้เน"

ไหล่เทพอสูรลั่นไหวเล็กน้อยขณะไอแห้งๆ สองคำ แต่ก็ยังยิ้ม คล้าย

ไมอินังซังชอบกับสิ่งใด

"คนใกล้ตายมีใครสามารถทำตัวเหมือนเช่นปกติได้บ้าง"

สตรีนางนั้นโต้แย้งแทบจะในทันที

"แต่เจ้าไม่ใช่คน!"

"..."

เปลวไฟในกระถางพลันวาบสูง คล้ายมังกรไฟแผดคำราม จากนั้น
สงบลงอย่างช้าๆ ภาพสลักแปดมารค่อยๆ หม่นแสงลงก่อนหายไป
ความมืด มังกรไฟก็กลืนหายเข้าไปในเปลวไฟอย่างช้าๆ รอบบริเวณค่อยๆ
มืดสลัว ยกเว้นบริเวณใกล้กระถางยังคงมีแสงอยู่เล็กน้อย

"เจ้าทำอะไรกับตัวเอง"

ผ่านไปเนิ่นนานจึงมีเสียงถามขึ้น

เทพอสูรมิได้ตอบ และไม่กล่าวอะไรอีก ท่าทางเหมือนอ่อนระโหย
ลงเรื่อยๆ มินัยกมือขวาขึ้นอย่างเชื่องช้า ภายใต้แสงไฟ ผิวตรงข้อมือดูหมอง
แห้งไร้ความชุ่มชื้น เห็นกระทั่งเส้นเลือดฝางซ่อนอยู่รำไร

เทพอสูรมองเส้นเลือดนั้นนิ่ง ลึกครู่ก็ใช้เล็บกรีดไปบนข้อมือเบาๆ
บาดแผลปรากฏขึ้นอย่างช้าๆ ตามมาด้วยเลือดไหลหยด

เลือดสดๆ!

เลือดสีแดงสด!

"โอ เป็นไปได้อย่างไร..."

สตรีในความมืดคล้ายได้รับความตกตื่นจนเกินไปถึงกับพูดไม่ออก
ลึกลับจึงได้สติ อุทานอย่างตกใจว่า

"เจ้า...เจ้ากลายเป็นคนไปแล้วจริงๆ!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)